

Sygn. akt IX Ka 777/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Alina Bojara

Sędziowie: SSO Adam Zarzycki (spr.)

SSO Jan Klocek

Protokolant: starszy protokolant sądowy Anna Wołowiec - Piłat

po rozpoznaniu w dniu 21 lipca 2015 roku

sprawy **M. M. (1), c. W. i D., ur. (...) w K.**

oskarżonej o przestępstwo z art. 212 § 2 kk, art. 216 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

B. W., c. K. i Z., ur. (...) w S.

oskarżonej o przestępstwo z art. 212 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonej M. M. (1) i pełnomocnika oskarżycielki prywatnej

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 6 lutego 2015 roku sygn. akt II K 117/14

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonej M. M. (1) i oskarżycielki prywatnej J. Z. po 60 (sześćdziesiąt) złotych, tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze;

III. kosztami zastępstwa adwokackiego za postępowanie odwoławcze obciąża strony w granicach poniesionych przez nie wydatków.

SSO A. Zarzycki SSO A. Bojara SSO J. Klocek

Pouczenie 1:

1. Załączony wyrok jest prawomocny i wykonalny, dalszemu zaskarżeniu w trybie zwykłym nie podlega.
2. Od wyroku stronom przysługuje prawo wniesienia (nadzwyczajnego środka zaskarżenia) jakim jest kasacja.
3. Strona, która nie zaskarżyła wyroku sądu pierwszej instancji, nie może wnieść kasacji od wyroku sądu odwoławczego, jeżeli wyrok sądu pierwszej instancji utrzymano w mocy lub zmieniono na jej korzyść.
4. Termin zawity do wniesienia kasacji dla stron wynosi 30 (trzydzieści) dni od daty doręczenia wyroku z uzasadnieniem. Wniosek o doręczenie wyroku z uzasadnieniem należy zgłosić w sądzie, który wydał wyrok, w terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty doręczenia wyroku, (art. 524 § 1 k.p.k.).

- we wniosku należy wskazać czy dotyczy on całości wyroku czy też niektórych czynów objętych wyrokiem, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu. Wniosek nie pochodzący od skazanego powinien również wskazywać tego ze skazanych, którego dotyczy. Złożenie wniosku przez osobę nieuprawnioną lub po terminie oraz wniosku, którego braki nie zostaną usunięte skutkować będzie odmową jego przyjęcia (art. 422 § 2 i 3 k.p.k.);

- termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu.

5. Kasacja powinna być sporządzona i podpisana przez obrońcę lub pełnomocnika (art. 526 § 2 k.p.k.) – (przymus adwokacki);

- obrońcę / pełnomocnika w celu sporządzenia kasacji ustanawia strona (art. 6 k.p.k., art. 83 § 1 k.p.k. i art. 87 § 1 k.p.k.). Do czasu ustanowienia obrońcy przez oskarżonego /oskarżoną / pozbawioną wolności, obrońcę może ustanowić inna osoba (art. 83 § 1 k.p.k.).²⁾

- wydatki związane z ustanowieniem obrońcy albo pełnomocnika wykląda strona, która go ustanowiła (art. 620 k.p.k.).²⁾

- strona może złożyć wniosek o wyznaczenie obrońcy (pełnomocnika) z urzędu w celu sporządzenia kasacji. Wnioskujący może zostać obciążony kosztami wyznaczenia takiego obrońcy (pełnomocnika) (art. 444 § 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.).²⁾

6. strona wnosi kasację do Sądu Najwyższego za pośrednictwem sądu odwoławczego (art. 525 § 1 k.p.k.).²⁾

- do kasacji strona dołącza dowód uiszczenia opłaty sądowej w kwocie 450 złotych. Osoba pozbawiona wolności nie uiszcza opłaty przy wnoszeniu kasacji; w wypadku pozostawienia bez rozpoznania albo oddalenia wniesionej przez nią kasacji zasądza się od niej opłatę. Opłata uległa zwrotowi stornie, która ją uiszcza, jeżeli kasacja zostanie uwzględniona chociażby w części, albo zostanie cofnięta.

7. Kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego (oskarżonej) za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania (art. 523 § 2 k.p.k.).²⁾

- kasację na niekorzyść można wnieść jedynie w razie uniewinnienia oskarżonego(oskarżonej) oraz z powodu niepoczytalności sprawy (art. 523 § 3 k.p.k.).²⁾

8. Wniesieniu i rozpoznaniu kasacji na korzyść oskarżonego nie stoi na przeszkodzie wykonanie kary, zatarcie skazania, akt (...) ani też okoliczność wyłączająca ściganie lub uzasadniająca zawieszenie postępowania (art. 529 k.p.k.).²⁾

9. Jeżeli oskarżony jest nieletni lub ubezwłasnowolniony jego przedstawiciel ustawowy lub osoba, pod której pieczę oskarżony (oskarżona) pozostaje, może podejmować na jego korzyść wszelkie czynności procesowe, a przede wszystkim wnosić środki zaskarżenia, składać wnioski oraz ustanowić obrońcę (art. 76 k.p.k.).²⁾

IX Ka 777/15 Uzasadnienie

B. W. , M. M. (1) oraz M. K. oskarżeni byli z oskarżenia prywatnego wniesionego przez oskarżycielkę prywatną J. Z. o popełnienie następujących przestępstw :

1 . B. W. o to , że :

w dniu 4 maja 2011 r. w K. poprzez umieszczenie na forum internetowym „ (...) ” stwierdzenia o treści „ zero podejścia do małego dziecka , krzyczy na dziecko , jest niemila , non stop rozmawia przez telefon (słuchawki na uszach) , nie wiadomo do kogo się zwraca momentami , mi też zwróciła uwagę , że nie umiem wychować swojego dziecka , bo dziecko płakało (oczywiście z bólu bo pani dr przebiła dziecku ropkę nad zębkiem z całej siły i jeszcze miała pretensje , że dziecko bardzo krwawi) żeby wymusić na mnie wyjście z gabinetu ” , pomówiła J. Z. o takie postępowanie , które mogło narazić ją na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania zawodu stomatologa i pełnienia stanowiska wojewódzkiego konsultanta ds. stomatologii dziecięcej ,

tj. o przestępstwo z art. 212 § 2 kk ;

2 . M. M. (1) o to , że :

3.1. w dniu 27 października 2009 r. w K. poprzez umieszczenie na forum internetowym „ (...) ” stwierdzenia o treści „ Rewelacyjne podejście ? Zero rozmowy z dzieckiem , nawet 10 letnim . Hasłowe i zdawkowe komunikaty , atmosfera grozy i dramatu . Zero uśmiechu , pełna powaga . Każde rodzicowi usiąść z dzieckiem na fotelu i mocno trzymać . Wszelkie zabiegi wykonuje opieszale i wyjątkowo niedelikatnie . Brak profesjonalnego sprzętu , wpychanie niemal do ust zwykłego , amatorskiego aparatu cyfrowego i 5 min. Pstrykania zdjęć , bo żadne wg tej pani nie było doskonałe (!) przy maksymalnej hysterii dziecka (totalny brak uczuć , bo zdjęcia nie były potrzebne w celach diagnostycznych) , po czym 5 min. Łączenia się kablem usb z laptopem ! Ta pani jest polecana nie ze względu na kompetencje , ale dlatego , że w K. jest najbardziej znana jako koordynator wojewódzki z zakresu stomatologii dziecięcej . Te same zabiegi u innych dentystów dziecięcych (nawet mężczyzn !) są przeprowadzane szybko , sprawnie , delikatnie , bez chaosu , dramatu i niepotrzebnego męczenia dziecka na fotelu , gdy nie jest to konieczne - zanim dziecko się rozplacze , już jest po wszystkim a pani Z. ? Wystarczy stanąć pod jej gabinetem o wrzask dzieci jeszcze przed wejściem do budynku ” pomówiła J. Z. o takie postępowanie , które mogło narazić ją na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania zawodu stomatologa i pełnienia stanowiska wojewódzkiego konsultanta ds. stomatologii dziecięcej ,

tj. o przestępstwo z art. 212 § 2 kk ;

3.2. w dniu 26 lutego 2010 r. w K. poprzez umieszczenie na forum internetowym „ (...) ” stwierdzenia o treści „ Odradzam J. Z. - pseudodentystka i o niby dziecięca . Chyba rozminęła się z powołaniem ” pomówiła J. Z. o takie postępowanie , które mogło narazić ją na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania zawodu stomatologa i pełnienia stanowiska wojewódzkiego konsultanta ds. stomatologii dziecięcej , znieważając jednocześnie J. Z. słowem uznanym powszechnie za obraźliwe ,

tj. o przestępstwo z art. 212 § 2 kk i art. 216 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk .

3 . M. K. o to , że :

W dniu 3 listopada 2009 r. w K. poprzez umieszczenie na forum internetowym „ (...) ” stwierdzenia o treści : „ Zgadzam się z poprzednimi opiniami !!! Przez telefon to owszem da się porozmawiać jak to u niej pięknie i cudownie jak to najpierw dziecko musi ją poznać a ona dziecko , że pierwsza wizyta gratis !!! Ze dziecko dostaje drobny upominek ! Bzdura , rzeczywistość jest inna . Pani doktor jest bardzo nieprzyjemną osobą i w ciągu 5 min już ma wyrobioną opinię na temat dziecka i oczywiście na temat rodziców . Nie wspomnę już o jej asystentce !! ważniejsza od samej p. doktor . Ceny...? Odradzam ten gabinet . To nie jest gabinet dla „ małych pacjentów ” tym bardziej , jeśli jest to 1-wizyta naszych pociech która ma ich oswoić a nie straszyć i zniechęcać do stomatologów i kontaktami , które w przyszłości na pewno każde dziecko będzie miało . Zrazić łatwo ale odwrócić tą sytuację ... tak było na naszym przypadku ” pomówił J. Z. o takie postępowanie , które mogło narazić ją na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania zawodu stomatologa i pełnienia stanowiska wojewódzkiego konsultanta ds. stomatologii dziecięcej ,

tj. o przestępstwo z art. 212 § 2 kk .

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 6 lutego 2015 r. w sprawie II K 117/14 orzekł co następuje ;

I . oskarżoną **B. W.** uniewinnił od popełnienia zarzucanego jej w prywatnym akcie oskarżenia czynu ;

II . oskarżoną **M. M. (1)** uniewinnił od popełnienia zarzucanego jej w punkcie 3 podpunkt 1 prywatnego aktu oskarżenia czynu ;

III . oskarżonego **M. K.** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu w prywatnym akcie oskarżenia czynu ;

IV . na podstawie art. 632 pkt 1 kpk w zw. z art. 633 kpk zasądził od oskarżyciela prywatnego J. Z. na rzecz oskarżonych tytułem zwrotu kosztów procesu :

- B. W. - kwotę 1.296 złotych ;

- M. M. (1) - kwotę 684 złote ;

- M. K. - kwotę 1.788 złotych ;

V . na podstawie art. 632 pkt 1 kpk w zw. z art. 633 kpk kosztami procesu obciążył oskarżyciela prywatnego J. Z. i zasądził od niej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 złotych tytułem opłaty ;

VI . na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk w zw. z art. 67 § 1 kk postępowanie karne przeciwko M. M. (1) o czyn wskazany w punkcie 3 podpunkt 2 aktu oskarżenia , wypełniający znamiona z art. 212 § 2 kk i art. 216 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk , warunkowo umorzył na okres 1 roku próby ;

VII . na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk orzekł wobec M. M. (1) obowiązek uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 100 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej ;

VIII . na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk i art. 633 kpk zasądził od M. M. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 złotych tytułem opłaty od warunkowego umorzenia postępowania a na rzecz oskarżyciela prywatnego J. Z. kwotę 386 złotych tytułem wydatków .

Powyższy wyrok zaskarżony został przez obrońcę oskarżonej M. M. (1) oraz pełnomocnika oskarżycielki prywatnej J. Z. .

Obrońca oskarżonej M. M. (1) zaskarżył ten wyrok w całości . Na podstawie **art. 438 pkt 2 i 3 kpk** wyrokowi temu zarzucił :

- naruszenie prawa procesowego , które miało wpływ na treść wyroku , a to art. 4 kpk , art. 5 § 1 kpk , art. 7 kpk oraz art. 424 kpk poprzez nieobiektywną , jednostronną , a przez to zupełnie dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego , polegającą na uznaniu , że to oskarżona dokonała obu zarzuconych jej wpisów na forum internetowym , gdy tymczasem sam Sąd w swych rozważaniach widzi także , że i partner oskarżonej także brał udział w wizytach lekarskich i także mógł dokonać wpisów , brak w uzasadnieniu logicznego uzasadnienia stanowiska Sądu co do sprawstwa M. M. (1) i używanie w tym zakresie gołosłownych stwierdzeń w rodzaju , „ że dowody jednoznacznie wskazują na M. M. (1) , że inne stanowisko jest sprzeczne z doświadczeniem życiowym , że winę M. ustalono na podstawie zeznań Z. K. ” , a tym samym nie branie pod uwagę , że nie dające się usunąć wątpliwości co do autorstwa wpisów muszą być rozstrzygane na korzyść oskarżonego ,

- niewyjaśnienie podstawy prawnej uniewinnienia co do M. M. (1) , albowiem Sąd w uzasadnieniu powołuje art. 17 § 1 kpk i 2 kpk , a przecież pkt 1 i 2 wzajemnie się wykluczają ,

a w konsekwencji

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku , a polegający na przyjęciu , że oskarżona dopuściła się zarzucanych jej czynów .

Podnosząc te zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej M. M. (1) z zarzutu z pkt 3 ppkt 2 aktu oskarżenia z powodu niepopelnienia tego czynu i zmianę kwalifikacji prawnej uniewinnienia z pkt 3 ppkt 1 , na uniewinnienie z powodu niepopelnienia także i tego czynu ewentualnie o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej z pkt 3 ppkt 2 na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk .

Pełnomocnik oskarżycielki prywatnej J. Z. zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej pkt : I , II , IV , V , VI , VII i VIII na niekorzyść oskarżonych B. W. oraz M. M. (1) .

Na podstawie **art. 438 pkt 1 , 2 i 3 kpk** zarzucił on temu wyrokowi :

1 . obrazę przepisu prawa procesowego w postaci art. 7 kpk poprzez niezgodną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę dowodów i odmówienie wiary zeznaniom oskarżycielki prywatnej oraz świadka B. Ł. w zakresie w jakim twierdziły , iż wizyty stomatologiczne z udziałem oskarżonych miały inny przebieg aniżeli zostało ustalone na podstawie wpisów na internetowych forach , co w istocie jawi się jako dowolna a nie swobodna ocena dowodów dokonana przez Sąd , przy jednoczesnym bezkrytycznym daniu wiary zeznaniom świadków związanych z oskarżonymi : Ł. W. i E. W. ,

2 . błąd w ustaleniach faktycznych , mający wpływ na treść wydanego orzeczenia , a polegający na błędnym ustaleniu , iż w rzeczywistości oskarżycielka prywatna jest osobą oschłą i nieuprzejmą w kontaktach z pacjentami oraz nie umie nawiązać kontaktu z dziećmi , lekceważy pacjentów , ma nieodpowiednie wyposażenie gabinetu , zabiegi wykonuje opieszale i niedelikatnie , a w wyniku tego ustalenie , iż treść dokonanych przez oskarżone wpisów polega na prawdziwie wyłączając w ten sposób bezprawność popełnionych czynów zgodnie z art. 213 § 2 pkt 2 kpk , podczas gdy J. Z. jest w pełni wyspecjalizowanym stomatologiem , pedodontą i w wykonywaniu swego zawodu zachowuje profesjonalizm bez względu na wiek pacjenta , nie dając tym samym podstaw do negocjowania jej sposobu postępowania w gabinecie i w czasie leczenia ,

w razie niepodzielenia zarzutu z pkt 2 apelacji wyrokowi temu zarzucił :

3 . obrazę przepisu prawa materialnego w postaci art. 213 § 2 pkt 2 kk poprzez jego błędne zastosowanie w wyniku przyjęcia , iż ma on zastosowanie do wypowiedzi przypisanych oskarżonym w pkt 1 i 3.1 prywatnego aktu oskarżenia z uwagi bezzasadne przyjęcie działania oskarżonych w obronie społecznie uzasadnionego interesu ,

ponadto wyrokowi temu zarzucił :

4 . błąd w ustaleniach faktycznych , mający wpływ na treść wydanego orzeczenia , a polegający na błędnym ustaleniu , iż czyn zarzucany oskarżonej M. M. (1) w pkt 3.2 prywatnego aktu oskarżenia cechował się stopniem winy i społecznej szkodliwości , które nie były znaczne , podczas gdy prawidłowa ocena ustalonego zachowania oskarżonej w świetle przepisu art. 115 § 2 kk wskazuje , iż społeczna szkodliwość czynu zarzucanego tej oskarżonej oraz stopień jej winy są większe , a naruszenie to miało wpływ na treść orzeczenia .

Podnosząc te zarzuty pełnomocnik oskarżycielki prywatnej wniósł o :

5 . uchylenie zaskarżonego orzeczenia w części , jakiej dotyczy B. W. i M. M. (1) i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kielcach ,

oraz

6 . zasądzenie od oskarżonych B. W. i M. M. (1) na rzecz oskarżycielki prywatnej kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym w wysokości określonej stosowanymi przepisami .

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja pełnomocnika oskarżycielki prywatnej nie zasługuje na uwzględnienie . Apelujący podnosi w niej przede wszystkim dwa zarzuty , obrazy art. 7 kpk oraz błędu w ustaleniach faktycznych , mający wpływ na treść orzeczenia . Zarzut obrazy art. 7 kpk sprowadza się do kwestionowania oceny wiarygodności zeznań oskarżycielki prywatnej oraz świadków B. Ł. , Ł. W. i E. W. , która według apelującego jest dowolna a nie swobodna . Apelujący uważa bowiem , iż Sąd I instancji niezgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego odmówił wiary zeznaniom oskarżycielki i świadka B. Ł. , natomiast bezkrytycznie uznał za wiarygodne zeznania świadków Ł. W. i E. W. . Z kolei zarzut błędu w ustaleniach faktycznych , będący w istocie konsekwencją obrazy art. 7 kpk , polega na kwestionowaniu ustalenia dotyczącego zachowania oskarżycielki w kontaktach z pacjentami , sposobu wykonywania zabiegów i wyposażenia gabinetu , podczas gdy według apelującego oskarżycielka w pełni profesjonalnie wykonuje swój zawód .

Zarzuty te nie są uzasadnione . Dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów spełnia wymogi określone w art. 7 kpk , w szczególności brak jest podstaw , aby uznać ja za dowolną . Rezultatem tej oceny są trafne ustalenia faktyczne , mające oparcie w przeprowadzonych dowodach . Sąd I instancji miał prawo uznać zeznania świadków Ł. W. i E. W. za wiarygodne a odmówić wiary zeznaniom oskarżycielki prywatnej i świadka B. Ł. . W uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał powody , dla których tak postąpił i to stanowisko Sąd odwoławczy akceptuje . Sąd I instancji miał możliwość bezpośredniego przeprowadzenia dowodu z zeznań wymienionych osób i mógł ocenić szczerłość i rzeczowość ich wypowiedzi , na co zwrócił uwagę w uzasadnieniu . Słusznie również podkreślił zgodność relacji świadków Ł. W. i E. W. z treścią wpisów dokonanych na forach internetowych przez oskarżone B. W. i M. M. (1) , jak również fakt ich zgodności z kilkunastoma wpisami dokonanymi na forach internetowych przez zupełnie obce osoby . Jest to niezwykle istotne dla oceny wiarygodności zeznań tych świadków . Przecież wszystkie osoby zamieszczające swoje opinie na określonych forach internetowych na temat wizyt z dziećmi w gabinecie oskarżycielki prywatnej były zupełnie sobie obce (także oskarżeni) , nie ujawniono żadnego związku między nimi , a jednak opinie są krytyczne i zadziwiająco zgodne . Nie ma podstaw , aby doszukiwać się jakiejś manipulacji czy złośliwości w tych opiniach . Relacje świadków Ł. W. i E. W. są więc jeszcze jedną , zgodną z innymi , opinią na temat oskarżycielki prywatnej . Sąd I instancji miał więc prawo , aby nie uwzględnić zeznań oskarżycielki prywatnej i świadka B. Ł. .

Apelujący podnosi również , że oskarżycielka i świadek B. Ł. przedstawiają w swoich zeznaniach swoje działania jako wysoce profesjonalne i konieczne w takich sytuacjach , natomiast relacje oskarżonych , świadków oraz opinie innych osób zamieszczone na forach internetowych stanowią jedynie subiektywne odczucia tych osób nie mających wiedzy i doświadczenia w zakresie stomatologii dziecięcej . Relacje oskarżycielki i świadka B. Ł. powinny zatem być uznane za wiarygodne . Argument ten nie jest jednak przekonujący . Opinie osób zamieszczone na forach internetowych , obojętnie czego dotyczą , w większości będą miały charakter subiektywny , zwłaszcza że pochodzą , w tej sytuacji , od rodziców zainteresowanych dobrem swojego dziecka . Nie trzeba też szczególnie podkreślać jak bardzo stresujące są wizyty z dziećmi w gabinetach stomatologicznych . Od lekarza i personelu medycznego bardzo zależy , aby dla dzieci było to jak najmniej dolegliwe . Stąd też reakcje rodziców na to , jak taka wizyta przebiega . Trafnie również Sąd podkreśla , że oskarżeni nie mieli żadnego motywu , aby publikować w Internecie fałszywe informacje na temat oskarżycielki . Sąd I instancji miał więc podstawy do tego , aby na podstawie przeprowadzonych i ujawnionych dowodach , uznać podnoszone we wpisach na forach internetowych dokonanych przez oskarżone B. W. i M. M. (1) a będących przedmiotem zarzutów okoliczności dotyczące oskarżycielki prywatnej za prawdziwe .

Apelujący alternatywnie podnosi także zarzut obrazy art. 213 § 2 pkt 2 kk . Według niego Sąd I instancji bezzasadnie przyjął , iż oskarżone B. W. i M. M. (1) w zakresie dotyczącym zarzutów zawartych w pkt 1 i 3.1 aktu oskarżenia działały w obronie społecznie uzasadnionego interesu . Z tym stanowiskiem nie można się zgodzić . W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd podkreślił , iż zachowanie tych oskarżonych wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 212 § 1 kk . Przemawia za tym treść wpisów internetowych będących przedmiotem w/w wskazanych zarzutów , które mogły narazić oskarżycielkę prywatną na utratę zaufania niezbędnego do wykonywania zawodu i pełnienia stanowiska wojewódzkiego konsultanta ds. stomatologii . Jednak Sąd trafnie przyjął , jak wyżej wskazano , że podniesione w tych wpisach okoliczności dotyczące zachowania oskarżycielki i sposobu wykonywania zabiegów są prawdziwe , a

ponadto że zostały podniesione w celu ostrzeżenia innych rodziców przed wizytą u oskarżycielki , w konsekwencji wpisy te służyły ochronie społecznie uzasadnionego interesu . Sąd odwoławczy podziela to stanowisko . Słusznie Sąd podkreśla , iż wpisy te zostały zamieszczone na internetowych forach dyskusyjnych , stanowiących miejsca debaty publicznej , gdzie internauci wymieniają się swoimi opiniami i spostrzeżeniami dotyczącymi lekarzy . Zgodzić się należy z poglądem Sądu , że osoby wykonujące zawód zaufania publicznego , a takimi są lekarze , muszą liczyć się z ocenami krytycznymi , także wyrażonymi przez Internet . Oczywiście jest , że zainteresowani usługami medycznymi , zwłaszcza dotyczącymi dzieci , co słusznie podkreśla Sąd , będą poszukiwali w Internecie wszelkich informacji dotyczących poziomu takich usług , Stąd też takie portale jak „ (...) .pl ” , czy też „ (...) ” . Słusznie Sąd uznał , że cel wypowiedzi oskarżonych był jednoznaczny , było nim podzielenie się z innymi rodzicami krytyczną wiedzą o leczeniu małych pacjentów przez oskarżycielkę prywatną . Wyraźnie o tym świadczą zawarte w tych wpisach stwierdzenia B. W. : „ szczerze nie polecam ” i M. M. (1) : „ odradzam J. Z. ” . Ponownie trzeba podkreślić , że na portalach internetowych zamieszczono 13 innych opinii o pracy oskarżycielki i były one niemal identyczne . Odnosiły się one do konkretnych wizyt lekarskich zupełnie obcych osób . Zatem Sąd I instancji zasadnie przyjął , iż działanie oskarżonych zmierzało w celu obrony społecznie uzasadnionego interesu , a więc że zachodziła okoliczność wyłączająca bezprawność określona w art. 213 § 2 pkt 2 kk .

Nie jest również trafny zarzut apelacji dotyczący warunkowego umorzenia postępowania w stosunku do M. M. (1) o przestępstwo z pkt 3.2 aktu oskarżenia (pkt VI wyroku) . Apelujący zarzuca , iż Sąd z powodu błędu w ustaleniach faktycznych dotyczących oceny stopnia winy i społecznej szkodliwości bezpodstawnie warunkowo umorzył postępowanie w stosunku do tej oskarżonej . Z tym stanowiskiem nie można się zgodzić . Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku szeroko i wszechstronnie wykazał dlaczego uznał , iż stopień winy i społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonej nie są znaczne w rozumieniu przepisu art. 66 § 1 kk , co pozwoliło warunkowo umorzyć postępowanie w stosunku do oskarżonej . Sąd odwoławczy to stanowisko w pełni podziela . Słusznie Sąd podkreślił bowiem , iż zachowanie oskarżonej było formą ostrzeżenia potencjalnych pacjentów oskarżycielki przed jej zachowaniem i stosunkiem do innych osób , po to aby mogli wybrać innego specjalistę , który będzie miał inne podejście do małego pacjenta . Ma to oczywisty wpływ na ocenę stopnia winy oskarżonej . Sąd miał więc podstawy do oceny , że stopień ten nie jest znaczny . Również przekonujące są argumenty dotyczące oceny stopnia społecznej szkodliwości tego czynu . Trafnie Sąd podkreślił , że lekarze jako osoby zaufania publicznego muszą się liczyć z opiniami na temat ich pracy , także zamieszczonymi w Internecie , zwłaszcza że w tym przypadku opinie te dotyczyły dzieci , których rodzice są zainteresowani wyborem jak najlepszego specjalisty . Również zasadnie Sąd eksponował motywację działania oskarżonej jaką była chęć ostrzeżenia innych rodziców małych pacjentów przed korzystaniem z usług oskarżycielki . Trafnie również Sąd podniósł jako okoliczności łagodzące dotychczasową niekaralność oskarżonej i nienaganny tryb życia . W konsekwencji Sąd I instancji zasadnie uznał , iż okoliczności powyższe uzasadniały przypuszczenie , iż pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegała porządku prawnego , w szczególności nie popełni przestępstwa , co pozwoliło warunkowo umorzyć postępowanie .

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (art. 437 § 1 kpk) . O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 636 § 2 i 3 w zw. z art. 634 i art. 633 kpk . O opłacie należnej Skarbowi Państwa w kwocie 60 zł za postępowanie odwoławcze od oskarżonych M. M. (1) i oskarżycielki prywatnej J. Z. orzeczono na podstawie art. 7 , 8 i 13 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 z 1983 r. , poz. 223 ze zm.) .

SSO Adam Zarzycki SSO Alina Bojara SSO Jan Klocek